

Οι πέρτσις

Παναγιώτης Αγιακάτσικας

Πότε ερχόταν το καλοκαίρι, πότε έφευγε χαμπάρι δεν παίρναμε. Παιδιά ήμασταν, σταμουσήν δεν είχε ο κώλος μας, πότε μες τον ήλιο, στη θάλασσα, στα ψαρέματα, τα μάνια τις παρέες και πότε τα βράδια με τις σαλαγκιές στα χταπόδια, Στην εξοχή οι λίγες απολαύσεις ήταν μια γκαζόζα ή ένα υποβρύχιο ήταν αρκετά για να μας δροσίσουν και να μας ευχαριστήσουν. Στη αρχή του καλοκαιριού προλαβαίναμε τα απίδια τους αχτσέδες ανεβαίναμε-κατεβαίναμε τις πλαγιές, τρώγαμε σα τα γρούνια και σκάγαμε, μετά έρχονταν τα σύκα και τα σταφίλια τα ίδια και απαράλλαχτα! Όλα τα περιβόλια στο Τάρτι μας γνώριζαν, τα πατούσαμε, χειμώνα καλοκαίρι, αλλά και μεις ξέραμε τι έχει το καθένα, ποιό έχει μούσκλες, ποιό έχει σουλτανίνα, που είναι τα αυγόσυκα. Για το κυνήγι, καψαλιάζαμε τσατάλια απ' τις ελιές και από το Πλαστήρα στο Σκόπελο αγοράζαμε λάστιχα και φτιάχναμε σβυντόνες. Ιεροτελεστία σωστή! Με τις σβυντόνες ήμασταν οι μικροί κυνηγοί, οι μεγαλύτεροι είχαν αεροβόλα, να πω δεν κάναμε μεγάλη ζημιά στη πανίδα, αλλά αυτά βλέπαμε αυτά κάναμε. Εγώ ζήτημα αν χτυπούσα 1-2 πουλιά ολόκληρο το καλοκαίρι, τη στήναμε κάτω από τις συκιές αλλά στο τέλος φεύγαμε άπραγοι, ευτυχώς τρώγαμε κανένα σύκο δεν μέναμε με άδειο στομάχι. Μετά από κει παραφυλάγαμε στις μάννες και στα νερά και έτσι όλο το καλοκαίρι με το ένα με το άλλο είχαμε πάντα απασχόληση. Με τις διάφορες βόλτες τύχαινε να 'βγάλουμε' και πέρδικες. Στα Φαρά στα ισιώματα όταν πηγαίναμε για κεφαλάδες, φρουπετούσαν κοπαδιαστά, το ίδιο και στη Κοπέλα, γενικώς κάθε κορυφή είχε και το κοπάδι της, αλλά κυρίως ο μεράς τους ήταν το Όρος και ο Ντάλαντος. Μια φορά πήγαμε ψάρεμα με βάρκα μαζί με το «Φουσκωτό» το Παναγιώτη (Χρυσάφη) εκεί που λέν στα «κόκκινα» στα «λαγήνια», σχεδόν δίπλα στα βράχια ήταν ένα κοπάδι έκανε βόλτες χωρίς να ενοχλούνται καθόλου! Παντού ήταν. Ακόμη και γύρω από το δικό μας κτήμα το πρωί θα τις άκουγες να κακαρίζουν, ή πολλές φορές τις πετύχαινα στο λαγκάδι απέναντι όπου είχε νερά και κατέβαιναν να ποιούν. Μια φορά τις πετύχαμε και στη μάννα στο δρόμο επάνω στα Πεύκαρα να περπατούν στην άκρη στο χωματόδρομο – άλλες εποχές πλέον. Εκείνο το καλοκαίρι ήρθε ένα παιδί από την Αθήνα το Χαϊδάρι με ένα αεροβόλο, με είχε ζαλίσει να πηγαίνουμε για κυνήγι μαζί. Αυτός με το αεροβόλο και εγώ με τα λάστιχα. Πάνω από το κτήμα μας, ήταν ένα κτήμα του Ταχτικού με νερό και μια μάννα, στα Βακούφια ήταν γεμάτο από σέτια με ακανόνιστο γκρι μάρμαρο γεμάτα με αζτάρ'. Πήγαμε μια μέρα, κρυφτήκαμε πίσω από τις αμπολάδες μες τα σέτια και να σου από το πουθενά και πλάκωσαν αγριοπερίστερα, όμως μας είδαν και κόψαν, οπότε βάλουμε κλαδιά για να κρυφτούμε, μετά από μια ώρα ήρθαν άλλα και στήθηκαν φαρδιά πλατιά μια σειρά σε ένα μακρύ σέτι γύρω στα είκοσι πέντε μέτρα μαρκιά. Ο φίλος παίρνει σημάδι, ρίχνει παφ με το αεροβόλο, πέταξαν τα αγριοπερίστερα απόμενε ένα! Έτρεξε το σήκωσε στο χέρι του και τρελάθηκε από τη χαρά του.

Την επόμενη ημέρα ζήτησα και εγώ το αεροβόλο να δοκιμάσω τη τύχη μου, πράγματι μου το έδωσε, κατά τις δέκα το πρωί πήγα ταμπουρώθηκα και περίμενα, κοιτώντας τριγύρω το άλαλο χρώμα που έπαιρνε χρώματα, σχήματα και μυρουδιές, κάτι καραμπάσια μονάχα έρχονταν να ποιούν νερό, αλλά ποιός τα έδινε σημασία είχα μεγαλύτερες βλέψεις. Άξαφνα ακούω ένα «φούρτ» παραξενεύτηκα, δεν ήξερα τι ήταν, βλέπω κάτι που έτρεχε εδώ και εκεί σαν τρελό γκριζοπό με κόκκινο μυτάκι, ήταν ένας πέρκος! Αμέσως έβαλα στο μυαλό μου σήμερα άμα χτυπήσω πέρδικα όλοι θα μιλάνε για μένα πολύ καιρό! Και προπαντός θα βγω επανογώτερος από το φίλο μου. Ο πέρκος έκανε βόλτες γύρω από το νερό να δει αν ήταν ασφαλή τα πράγματα μην υπάρχει καμιά αλεπού ή κάτι άλλο, κάποια στιγμή ανέβηκε απάνω σε ένα καγιαδί και κακάριζε, κάκουβα! κάκουβα! κάκουβα! Άνετα θα μπορούσα να του είχα ρίξει, δεν το έκανα, περνάν δυό – τρία λεπτά, νάσου και πλάκωναν αθόρυβα και οι κυρίες πέρδικες μία μετά την άλλη μέσα από τις αληγαριές και κάναν βόλτες! Όλες σιγά σιγά μαζί με το πέρκο πήγαν στο νερό, γινόταν το έλα να δεις, άλλες έπειναν, άλλες μες το νερό τσαλαβουτούσαν και ζετίναζαν τα φτερά τους, σωστό πανηγύρι! Και πάλι θα μπορούσαν να είχα ρίξει αλλά δεν το έκανα... Είχα κοκαλώσει, είχα ανατριχιάσει, τέτοια ομορφιά δεν την τουφεκάς, δεν χόρταινα να τις βλέπω! Κάποια στιγμή μια μια οι πέρδικες, πήραν ποδάρι αραδίσανε σιγά σιγά στις αληγαριές και φύγαν... Έμεινα εκστασιασμένος με αυτό που είχε συμβεί και είδα! Δεν πίστευα στα μάτια μου! Ακόμη και σήμερα αναπολώ εκείνα τα μαγικά λεπτά! Στα σημερινά τα χρόνια οι πέρδικες από όλα τα λαγκάδια και από τις βουνοπλαγιές έχουν εκλείψει, τα γλυκά τους κακαρίσματα δεν ακούγονται πλέον...